

ved at besvare dette Spørgsmaal, thi jeg vil sige: Alt Andet hellere end preussiske Statsobligationer. Det forekommer mig, at enhver Betragtning af de Forhold, der ere af Bigtighed for Reserverfonden, og af de Omstændigheder, der kunne være tilstede, naar man skal realisere af Reserverfondens Midler, maa sige os det, jeg sagde igaa, at næsteften vore egne Statsobligationer findes der intet Papir, vi nødigere skulde have end disse preussiske Obligationer, hvoraf vi for Diebliffet have saa mange, 8 Millioner Thaler eller hvor meget det nu er. Hvorformhelt jeg faste Blikket hen paa hele Rækken af inden- og udenlandske Papirer, der frembyde nogen Soliditet, saa foretrækker jeg dem for de preussiske. Blandt vore egne Papirer findes der saadanne — f. Ex. Kreditforeningsobligationer —, der langfra i den Grad paavirkes af saadanne Konjunkturer, som Tilfældet vil være med vore Statsobligationer eller Obligationer, udstedte af Stater, der kunne antages at ville være indviklede i de Forhold, der nøde os til at realisere af de Midler, der henligge i Reserverfonden. Den ærede foregaaende Laler nævnte russiske og engelske Papirer. Jeg for mit Vedkommende vilde hellere ved Siden af engelske Papirer nævne andre end russiske; der kan være Tale om mange, og russiske Papirer kunne godt tages med, men skal jeg blot nævne et enkelt Papir ved Siden af de engelske, saa foretrækker jeg de amerikanske. Ses der paa Sikkerheden, er der neppe noget Papir, som staar over de engelske almindelige Statspapirer, Consols, og lægger man mere Vægt paa, at man skal have en ordentlig Renteindtægt, kan man tage de amerikanske. Den høitærede Finansminister vilde sikkert ikke have stillet sit Spørgsmaal, hvis det havde været ham, der i foregaaende Aar havde forhandlet med Finansudvalget om dette Emne. Men jeg vil sige, at vil man beslutte sig til at danne en Reserverfond, som med Lethed kan realiseres, saa er der Noget, der er endnu langt bedre end Statspapirer. Jeg indrømmer, at det er et Emne for en Reserverfond, som en Finansminister maaske vanskeliggere vilde indlade sig paa, i alt Fald ikke uden særlige Forhandlinger med Finansudvalget eller maaske endog en særlig Bøtering i dette Thing, men det er dog ikke nyt for os, forsaavidt som vi i Finansudvalget oftere have ført Forhandling derom, og da nu den høitærede Minister udtrykkelig har stillet sit Spørgsmaal, skal jeg dog nævne, at vil man have en virkelig realiserbar Fond, er det første og utvivlsomt bedste Emne solide Kjøbmandsverler, navnlig i fremmede Valutaer. Tænke vi os f. Ex., at vi anvende 5 Millioner Rb. af vor Reserverfond paa den Maade, er det ganske vist saa, at vi vilde faae en noget lavere Rente end ved at anbringe dem i Papirer; men til Gjengjæld vilde vi vinde det, at vi undgaa at komme i det Tilfælde, som vi allerede ofte have været i, at maatte rykke ud med temmelig dyre extraordinære Udgifter og navnlig høje

Renteudgifter, saasnart blot lidt usædvanlige Forhold indtræffe. Behøver jeg for Exempel at minde om den Kredit, vi ligefrem maatte tilkjøbe os i fremmede Banker for saa Aar siden, da Finansministeren maatte anvende en ikke ganske ringe Sum for at være sikker paa ikke at være aldeles blottet for Penge, naar overordentlige Forhold maatte indtræffe. Det er ikke saa vanskeligt for en Statsstyrelse at indrette sig paa den Maade, som jeg nys antydede. Jeg tilstaar forøvrigt, at det ikke er med Fornøielse, at jeg svarer den høitærede Finansminister, naar han gaar ud og luffer Døren efter sig i det Diebliff, jeg taler, og jeg er derfor tilbøielig til at lade dette Emne ligge, da jeg ikke kan have den Ære at tale til den høitærede Finansminister i hans Nærværelse (Finansministeren: So, jeg er her!). Den høitærede Finansminister kom tilbage i dette Diebliff. (Finansministeren: Jeg har været her hele Tiden paa et Sekund nær!). Jeg tror ikke, at den høitærede Finansminister med al Agtelse for hans skarpe Ører har den Gønde at høre gjennem lukkede Døre. Jeg vender da tilbage til det, jeg talte om, og skal da fremhæve, at det ikke vilde ligge saa fjært for en Statsstyrelse, som det kunde synes, at have en saadan realiserbar Fond af Verler. Vi behøve blot at faste Blikket paa vort Naboland Norge, hvor vi have et Exempel paa noget Saadant. Der har man en Kommission, der har den Opgave at diskontere Verler — ganske vist i andre Diemed —, og denne Kommission udfører stadig og tilfredsstillende sit Æverv. Kommissionen bestaar af ansete Forretningsmænd, der nærmest betragte det som et Hødershæver, væsentlig uden Vederlag at diskontere for Statens Regning, og saavidt mig bekjendt lides der aldrig Tab derved. Jeg tror saaledes, at det er i høi Grad let at besvare det Spørgsmaal, som den høitærede Finansminister har stillet, og jeg er overbevist om, at han selv, naar det kommer til Stykket, vil indrømme, at der vanskelig kan tænkes nogen uheldigere Anbringelse af Reserverfondens Midler end i preussiske Statsobligationer. At det nu tilfældig er dem, der ligge i Reserverfonden, er jo dog ikke nogen tilstrækkelig Grund til, at de skulle vedblive at ligge der. — Den ærede foregaaende Laler vendte sig til mig i Anledning af de Udtryk, jeg havde brugt om skufft Socialisme, og bebrejdede mig, at jeg ikke havde lagt Mærke til hans Ord. Jeg havde tilfældigvis lige iforveien læst hans Ord i Tidenden, og havde det ærede Medlem ikke sagt, hvad han sagde i sit første Foredrag, kunde jeg henvise til, hvad han nu sagde. Han gjentog, at Hartkornsskatten var en ulige Byrde. Jeg veed ikke, om han brugte Udtrykkene „uretfærdig“ og „ubillig“ i sit første Foredrag, men i hans sidste Foredrag i alt Fald lagde jeg Mærke til, at han talte om Hartkornsskattens Uretfærdighed og Ubillighed, og det er jo netop Grund til, at man kan søge at faae den